

Вирвуся. Здивуюся. Здригнуся

Ігор Павлюк

Вирвуся.
Здивуюся.
Здригнуся.
Відлечу самотньо з усіма.
Через осінь шелестом озвуся
В золотих полях, яких нема.

Буду вчити мову птиць і гаю,
Вітру, зір, відбитих на морях.
Те болить, чого не пам'ятаю,
Що в ночі скрипить у яворах.

Мабуть, це маленька батьківщина,
Мабуть, казка, юність, синій дзвін
І якась прапращурна провина,
Що триває сорок поколінь.

Знову ніби треба вчитись жити.
Миколай. Ялинка. Дітвора.
Щастя — все. А ще — коли напитись
Соку калинового Дніпра.

І послати к бісу міліони.
Бачив я багатих і дурних...
Вирвуся.
Уже підводні дзвони
Кличуть із чудної вишини.

А мені земне тепер до серця.
А мені миліше те, що є.
Я удома.
Я тепер уперся.
Я умру за Всесвіт.
За своє.